

^(א) כנאח תעמקא דג; ^(ב) גימ' ^(ג) ג; ^(ד) שיק' לע"ב; ^(ה) ד' רי"מ מ"ו וז"ל ויחזק; ^(ו) נ"ח בל' ^(ז) רי"מ מ"ו.

הגהות הב"ח

^(א) תוס' ד"ה כל וכו' שהא עוסק במללסה:

מוקף רש"י

פחות משמות נקבד מקח. לאלה, יותר משמות בטל מקח. ושמיהם חזקין, שרות קנה. וכן אדם מן יטל לחור (בי"ח ג).

מוקף תוספות

א. כיון שהזכיר לו בית כור ודאי לבית כור שלם בחזקוין. י' ת"ח.
ב. משא"כ ברב ארבעה שבער מכר ומש' ונכר מלאכתו ואם יש שם יותר מן הראוי ישלם לו המותר ולמה לא יקבל מאי דשכיח וירד על דעת כן. רמב"ם:
ג. וז"ל הטיעול: הני מילי לענין ברכה ועשרות, אבל לענין פיק' ומכר שפיר מוקי' קיין.

רבינו גרשום

החם בין חסר בין יתיר אמר ליה. והואל דאשכח יתיר מרובע ורובע ורובע לסאת לא חשב והוא מחולק. ויתר מרובע עולות לכור לט' קבין והוא מחולק דריקן דהריא ליה ט' קבין והיא לא ארעא ושיבא באפי' נפשה והדריא ליה. ואכתי' לעולם מהא לא תפשטובא לנפוחא דמיהרדא וי' כרולא ויתר משמות בטל מקח שרות קנה והמותר אונאה. ואמאי ליתא דנאנאה ביהור' על שרות אטא בטל מקח ליה ליה מכר ללוקח עד פחות משמות והיה המקח קיים: אלא שי"מ דיהא היכא רביע לאהדורי כוליה מיהרדא לנפוחא מנפח את כרול: וכי השתא החם שיה בשעה. קאמר ליה לרוביני ליה המקח ומיהו להיכא דנאנאה פחות משמות נקבה מקח משום דלא ידעי' איה אי נאנאה או לא נאנאה והוא מחולק והיכא דנאנאה שרות דיידי' ללוקח לא מקח מחילה ויתר משמות מקח שרות ובכח פחות והוא לא תפשטובא ולעולם הבא לנפוחא איני מנפח את כרול: ת"ש המקבל עליו שדה חבירו ליטע בשכר הרי זה מקבל עליו בעל הגשם עשר בוראות למאה אילנות. דאי מכיר הגושט כשעור י אילנות בין ק' כשעור נטע (אעפ"י) לא קא שפוחית דמרמיו ומקבל עליו יתיר מה שהיה אבל אם מכיר יתיר מכן מגלגלין עליו את הכל אפי' עשר בוראות ואמאי מגלגלין עליו את הכל וליהרד וליטע ליה הגושט עד י' אלא שי"מ דמגלגלין עליו את הכל דכל היכא רביעי אהדורי כרול מיהרד. ותפשטובא לך מהא הבא לנפוחא מנפח את כרול: אמר רב חזנא בריה דרב ליהש. מהא לא תפשטובא משום הני מגלגלין עליו את הכל דכל יתיר מכי. ויתר מעשר למאה כבא ליטע לו מתחלה שדה בפני עצמה דמי כמו שקיבל עליו ליטע לו שדה של

ולמאי דפשיט ליה החם [נקמן קד]. דלאי א"ל בית כור סתמא כמאן דלמר ליה הן חסר הן יתר דמי והואל נמי מחילה רובע לסאה ויותר מרובע יחזיר הכל הוה ליה לשניי הכא הכי השתא החם מעיקר'א בית כור א"ל דמשמע לא פחות ולא יותר מיהו רובע הוא מחילה טפי מרובע לא

הוא מחילה כלל והדר הכל דאין דרך להיות צבית כור יותר מבית כור אבל הכא דודאי אית ציה טעופה לעולם אימא לך דלא ינפס אלא את המותר על הרובע. ונראה צעניי דה"ג לה דכי האי גוונא ממדך לקמיה הכי השתא החם מעיקר'א שוה צשוא א"ל כו' וכן עיקר: נקנה מקח. לגמרי ולא יחזיר לו המנפח כלום דמחילה היא: שפוט קנה. אליבא דר' נתן אבל אליבא דר' יהודה הנשיא ר'נא אומר תן לי מעותי או מן לי מה שאניתיני צפרק הזהב: ואמאי. מחזיר כל האונאה צין צמחות צין ציתר משמות ויהדר המותר שעל הפחות משמות דהא פחות משמות ממיל איניש ואין כלן לא אונאת שמות ולא אונאת יתר משמות אלא אונאת שני משוויין מששו יתר משמות ומששו פחות משמות דאיך מחילה הוו אלא לאו שמע מיהא אם בא לנפוח מנפה את כולו כרצ הונא: שוה צשוא א"ל. מוכר ללוקח ובכר נתמלה לוקח ואם אינו שוה לא יתמלה והלכך צדקן הוא דאפי' פחות משמות יחזיר מיהו לכך אין מחזיר דכיון דלא ידעי' כל כך וכשוא יתיר חבירו מחולק. ויתר דמי הוא מחילה אבל שמות ידיעה היא ולא מחיל מיד. אבל גצי פירות דאורי' וצמחת' היא שיש שם טעופת החם ודאי איכא למימר דמחיל לגמרי ואפי' היכא דאיכא יתר מרובע הרובע מיהו הוא מחילה: הפקבל. פועל שמקבל עליו צשכר ליטע כל שדה וצבירו כשעור שיכולין ליטע עליו ממעת עשרה לבית סאה: מקבל עליו. צעל השדה עשר צוריות למאה אם יש עשרה אילנות צורות שאין עושין פירי לא יטערך מקבל ליטע אחרים

תחתי'ן דאורימיהו דאילנות להיות צבן צוריות כל כך ומחיל: יסר מכן. כגון י"א למאה: מגלגלין עליו את הכל. יטע לו י"א אילנות תחתי'ן דהשקא ליכא מחילה כלל. ולעיל נמי אם בא לנפוח מנפה את כולו כרצ הונא: אמר רב הונא צביה דרצ יסועש כל יסר. מעשר צוריות לק' אין לנו לחייבו לחזור וליטע את הימ'ר על עשר אילנות לצד דהרי הוא בצאמו מותר כשצא ליטע אותו כאליו בא עכשיו ליטע שדה

אחר מתחלה דמי שהרי קרקע הרבה יש שראוי ליטע וחשוב שדה שלם צפני עצמו והרי הוא כאליו לא עשה כלום מעיקר'א מקבלנותו שהרי קיבל שדה ליטע ועדיין כשי' יתר מי' צוריות הרי יש לו שדה ליטע הלכך כשאמר לו צעל הצית נטע לי שדה זו ליטע את כל השדה אמר לו והרי לא קיים את תנאו היכא דנשא'ר י"א צוריות וכשצא לחזור וליטע יטע את כולן דכמתחיל עכשיו לקיים את תנאו דמי ובאלין אחד שיטע לאו כלום הוא שהרי הרוב של שדה נשמיר' עדיין שלא נטעו והיכא דלא נשארו מתחלה כי אם י' צוריות לק' לא הקפיד צעל השדה בצדכ' מועט כזה ומשראי לקרות שדה כגון י"א אילנות לק' חשיבי ולא מחיל כלל. אבל גצי טעופת יתר מרובע לסאה כיון דרובע שכח מחיל כי איכא טפי מרובע נמי המותר ישלם והרובע מחיל דהא ליכא למימר החם כל יתר מרובע כבא להחזיר לו את הסאה מתחלה דמי דהא סאה וצין ליה עם רובע טעופת וכי משלם ליה מותר דרובע הרי נתקיימה מכירתו וקיים תנאו. ולא דמי למקרקעי דחשיבי ד"א צוריות הרי הן שדה הניכר לעיני'ם ולא מחיל מיד' אבל יתר מרובע טעופת דמטלטלי ליכא קפידי' כל כך אלא שישלים לו תנאו ולעולם אימא לך אין מנפה את כולו: היכי דמי. מתניתי'ן דקמני מרתף של יין מקבל עליו כו' דמשמע המוכר לחצירו מרתף של יין אבל אין אנו יודעין איהו לשון אמר המוכר ללוקח צשעת מכירה: אי דא"ל. מוכר ללוקח צסתמא מרתף של יין אני מוכר לך ולא קאמר זה: קשיא. צרייתא דלקמן דקמני נותן לו יין שכולו יפה וממני' קמני מקבל עליו י' קוסקות לק': ואי דא"ל מרספ' זה של יין. אני מוכר לך: קשיא. נמי הך צרייתא דלקמן דקמני נותן לו יין הנמכר צחנות: אי דא"ל מרספ' זה. ולא הזכיר יין: קשיא. צרייתא דקמני אפילו כולו חומץ הגיעו: שכולו יפה. דסתם יין יפה צעי'ן ולא מקבל עליו י' קוסקות דלא דמי לרובע טעופת לסאה וי' מתלעות תאניס למאה דלא חשיבי וגם שרמי ומחיל אבל צחיות של יין דבר גדול הוא כל צחית צפני עצמו וגם לא שצית כל כך והלכך כי אמר ליה סתמא יפה שחם: צעי'ן: שוטי' יין הנמכר צחנות. היינו כולו קוסקות והכי מוכח לקמיה צשעממא דלחיי אהני זה כמות שהוא: מרספ' זה. אפילו חומץ משמע: לעולם. מתניתי'ן דאמר ליה מרתף של יין סתם ולא קאמר ליה זה הלכך יין טוב צעי'ן ומקבל עשרה קוסקות לק' דעצדי' דשכיחי ומחיל. ודקשיא לך צרייתא דקמני יין שכולו יפה מני צרישא דצרייתא הכי נותן לו יין שכולו יפה ומקבל עליו כו': וצספס' מי מקבל. צתמיה דלאוקמת למתניתי'ן צסתם ואפילו הכי מקבל י' קוסקות לק': חציו' של יין כו'. צבותא נקט דסלקא דעמך לשתייה לאתלר קא צעי ליה או למכרו ולא להכניסו בצואר קמ"ל: נוטן לו יין שכולו יפה. ואם איתא דמקבל קוסקות הכא נמי נימא הגיעו אפילו הוא יין קוס: דכולה חד חמר'א הוא. אבל צחציות טובא מקבל עשרה קוסקות לק': וו' וו' אולר כו'. כלומר היינו מרתף דמתניתי'ן. אלמא מתניתי'ן צמרתף זה של יין קמיימי ולא צסתם והיינו טעמא דלחיי של יין למכור יין יפה ואהני זה לקבל קוסקות דאי"ל מרתף זה של יין אני מוכר לך: קשיא

המוכר פירות פרק ששי בבא בתרא

החם הן חסר הן יתר א"א. ה"פ החם צית כור הן חסר הן יתר א"ל ואפי' כי א"ל בית כור סתמא אני מוכר לך ולא אמר לו הן חסר הן יתר אמר צפ' צית כור [נקמן קד]. דאם פיתח או הוחר'ר רובע הגיעו ^(א) [וזהכי היכא] דא"ל צית כור סתמא אית לן למימר דיותר מרובע

לא הוא מחילה ^(ב) וכיון דהדר הדר כולו אבל גצי סאה כשאדם אומר לחצירו סאה פירות אני מוכר לך רגיל להיות שם רובע טעופת וכשי' שם רובע טעופת קרי ליה שפיר סאה פירות ולכך אין לנו לומר דאי איכא יותר מרובע שינפה את כולן:

ב"ר יתר מכאן כבא לצי'ע מתחלה דמי. פירוש צתמלה כשמתחיל ליטע אינו יכול ליטע אות' שידע צודאי שהוא גרוע ואפילו הפחות מעשר ואם נודע ^(ג) דכל זמן שהוא עסוק צמלאכס שנטע אפילו אחד שאינו טיב מיי' להסירו וליטע אחר שיא' מן המלאכה אכתי' כיון דלכל הפחות צריך ליטע הימ'ר א"כ עדיין לא יא' מן המלאכה ועדיין הוא עוסק בה וכבר פי' דכל זמן שהוא ^(ה) צמלאכה אפי' נודע שאחד מהן גרוע מיי' צעקור וליטע אחר צמקומו: ^(ד) וז"ל יין הנמכר בחנות. היינו רימיה חלא וטעמיה חמר'א כדמוכח לקמן צשעמעין ותימה למ"ד רימיה חלא וטעמיה חמר'א חלא הכי יידי' ליה והא מרתף זה של יין קאמר והא לאו יין הוא ואומר ר"י דאש"ג דהוי מייקרי יין שפיר: דא"ל לרשב"א דצפרק צתרא דע"ו [דף סו. ושם] פלוגי אביי ורבא צתמלא לגו חלא אביי אמר צמשהו ורבא אמר צנתון טעם ומפרש גמר'א דבהא פלוגי דאביי סבר רימיה חלא וטעמיה חמר'א חלא והוה ליה מין צמינו ורבא סבר דהוי חמר'א והוה ליה מין צשאי'נו מינו ואם תמלא לומר אפי' למ"ד חלא ^(ו) (מ"מ) מייקרי חמר'א אם כן לימא דלכ"ע

רימיה חלא וטעמיה חמר'א חלא והוה ליה מין צמינו ורבא לטעמיה דאמר החם צמר שמה אולי'ן והאי שמה לחוד והאי שמה לחוד: **חבית** של יין אני מוכר לך נותן לו יין שבוילו יפה. אבל ציין הנמכר צחנות לא אפילו למ"ד רימיה חלא חמר'א מכל מקום אהאי חמר'א לא יידי' אינשי דמי:

חד

היכא דאמר ליה סתם מרתף של יין אני מוכר לך מקבל עליו י' קוסקות לק' מהא דתני י' חייא וכו' אלמא דלא מקבל. ומשני ליה שאני צחיות של יין והואל דאתני ליה צחית של יין דין הוא דליתן ליה יין יפה משום דצחית כוליה חד חמר הוא ולחיא דאיתרע במקצת איתרע נמי כרול. וליכא למיפר' ודחייב ליה האי יפה מחבית זו וקוסת מחבית אחרת משום דלא אתני ליה הכי. אבל גצי אטני דכל צחית וחבית באנפי נפשה והוא דמי מקבל עליו עשרה קוסקות לק': והא תני רב וצביר וכו' נותן לו יין שכולו יפה. אצי"ג דאמר ליה סתם ולחיא דקא מפרש ליה ואמר ליה מרתף זה של יין אני מוכר לך נותן לו יין שכולו יפה ומקבל עליו עשר קוסקות:

עין משפט ונר מצוה

בא א מיי' פי"ב מהל' מכירה הל' ג סתם לאין קט ועשין פט טו"ע ח"מ סי' כד סעיף ג:
בב ב מיי' שם הל' ד טו"ע פט' סעי' ד:
בג ג מיי' שם הל' ב טו"ע שם סעי' ב:
כד ד מיי' פ"ח מהל' מכירות הל' יא סתם עשין פט טו"ע ח"מ סי' של סעיף ה:
בה ה מיי' פ"ח מהל' מכירה הל' ח סתם עשין פט ולאין קט טו"ע ח"מ סי' כד סעיף ב:

רבינו גרשום (הבשר)

י"א אילנות לעצמה דמי שאילו הוי י' בלבד והיה פסור שהיו נבלעין בחור' המאה וכעשוי הוואל ותן יתור מ"י לא מקבל עליו בעל השדה וכבא ליטע עכשיו דמי ומגלגלין עליו את הכל ואינו מקבל עליו בעל השדה אלא אחד ל' אילן: פ"ח המוכר מרתף של יין לחצירו. כלומר אצור מלא יין מקבל עליו הלוקח י' קוסקות לק'. עשר צחיות של יין קהור שהקדים לק': היכי דמי אי דאמר ליה מרתף של יין סתם. אני מוכר לך ומקבל עליו עשר קוסקות. קשיא דתך ברייתא דקמני נותן לו יין שכולו יפה בלא קוסקות. ואי אמר ליה מרתף זה של יין קשיא ברייתא דנותן יין הנמכר בחנות. ואי הכי שאמר זה אפי' שאמר זה של יין נותן לו יין שיש צננן הנמכר בחנות לפי שיש לבשל הבית יין גרוע שאינו יכול למכור בבית נותנו לחצונו למכור'ו לפי שהחנותי מוכר בשוק מקום שצורצין ושכין בני אדם וקנין אותו פועלים וצבורי דריכס' שאינן מבקשים כל כך ל' יפה וממני' קמני דכרול יפה נותן לו חזון מי' קוסקות וקשיא לתך בריית' דקמני היכא דאמר ליה מרתף זה של יין משמע דמיה יין שהוא במרתף ולחיא דא"ל מרתף זה משמע עשין שהוא ואפילו כרול חומץ הגיעו: אמר לעולם ממני' מתוקאבא דאמר ליה מרתף של יין סתם ודקשיא לך ברישא דברייתא דאמר ליה נמי הכי של יין הואל דאתני ליה חבית של יין דין הוא דליתן ליה יין יפה משום דצחית כוליה חד חמר הוא ולחיא דאיתרע במקצת איתרע נמי כרול. וליכא למיפר' ודחייב ליה האי יפה מחבית זו וקוסת מחבית אחרת משום דלא אתני ליה הכי. אבל גצי אטני דכל צחית וחבית באנפי נפשה והוא דמי מקבל עליו עשרה קוסקות לק': והא תני רב וצביר וכו' נותן לו יין שכולו יפה. אצי"ג דאמר ליה סתם ולחיא דקא מפרש ליה ואמר ליה מרתף זה של יין אני מוכר לך נותן לו יין שכולו יפה ומקבל עליו עשר קוסקות:

מסורת הש"ס

(א) נדה דף ז': קידושין עט.
 תוספ' תרומות פ"ד, (ז) [ע"א]
 סו"ג, (ג) [שס], (ד) [דף פד:],
 (ה) רש"א מ"ז, (ו) ר"מ מ"ז
 וגרס וקסבר,

הגהות הב"ח

(א) רשב"ם ד"ה חמרא
מעילאי עקר כלומר עקר:
(ב) תו'ם ד"ה מ"ט האי
חמרא וכו' דנקט הכי
לפי שכך הוא אמת
בשסובר ריב"ל דמתאי
עקר וליכא למימר להאי
טעמא: (ג) ד"ה דרומאי וכו'
שהבחי לעיל. נ"ב דף כ"ה
ד"ה טו'ן לו:

מוסף רש"י

[illegible]

מוסף תוספות

- [illegible]

נטל הימנה מעט והפריש ממנה תרומה ומעשר
 ושהה הימנו לידע אם היין הנותר בחצית טוב וישתה או ימכור משאר
 חציו ומדי יום יום ויפריש מזו החצית לתרומה ולמעשרות תחתיהן
 מה שימכור משאר חציו ומדי יום יום יפריש מעט וימכור מעט ואומר

הרי תרומה ומעשר של זה שאני מוכר

שְׂשׂוּמָה בְּחֻמָּה חֲמִים וּפְסִיכָן בְּדוּק מֵחֵן
מִפְרִישֵׁן מֵן הַחֹמֶץ עַל הָיִן דִּשְׁן מִינֵן
אֶל אֵילָנָה דְרִיבָּ בִּנְיָ הַחֹבֵר כֹּל הַסְפִּינִי
אֶחָד לִרְבֵּן לִכְתַּחֲלָה אֵין מִפְרִישֵׁן
וְאִלֵּם עֵשָׂה עֵשָׂה: לְהוֹיֵם מִפְרִישֵׁן. מִשְׁאֵר
הַחֲמִימִיוֹ עַל בְּצֻחוֹנָה שֶׁל ז' הַחֲמִיִּם
לְכוּמֹר מִפְרִישֵׁן מִמֶּנָּה לְכוּרֵךְ שֶׁל
מִפְרִישֵׁן: מֵאֵין קֶאֱמֵר. לִפִּי שֵׁשׁ לִפְרָשָׁה
בִּשְׁמִי עֵינֵיךְ לִקְנוֹן קֶעֶץ לֵה: לְקִמְיָה
ג' יָמִים הַרְאֻשׁוֹם. מִשְׁאֵר לְבִדְקָה
וְדֹאֵר יֵין הִיָּה דְפִסְפוֹת מִג' יָמִים אֵין
הֵיִין נִעֲשֶׂה חֹמֶץ וְיָפָה מֵרֵם הַרֵם
שֶׁמֶר בְּצֻחוֹת ג' יָמִים וְאִלֵּם הַלּוּקָה
מִפְרִישֵׁן מִמֶּנָּה ג' יָמִים לְחוֹר וְהַפְרִישֵׁן
דִּלְפִּי אִם הִתְחִיל לְהַחֲמִץ עִם סִילוֹן
וְדִידוֹ אֵין שְׁמוֹ חֹמֶץ עַד ג' יָמִים וְאִלֵּם
שֶׁכְּבִרֵי שֵׁן לִי חֹמֶץ כְּדַמְפִּין וְאִילֵּן
לְדִרְךְ הֵיִין הַרְחֵק מִלֵּהִיִּם מִתְחַלֵּה
רִיחַ חֹמֶץ וְהוֹלֵךְ וּמְרִיחַ יוֹתֵר וְיוֹתֵר
עַד שֶׁנִּדְפַּק לִפְנֵי טַעְמוֹ לְחוֹמֶץ וְקִיס
לִרְבֵּן דְּשִׁתְּהִתְחִיל לְהַחֲמִץ הוּי
רִיחוֹ כֹּל ג' יָמִים חֹמֶץ וְטַעְמוֹ יֵין
אֶחָד מִג' וְאִילֵּן יָכוֹל לְהוֹיֵם חֹמֶץ
גָּמוּר: מִכָּאן וְאִילֵּן סֶפֶק. דְּשִׁמָּה לֵּאמֹר
לְהִתְחִיל לְהַחֲמִץ עַד ג' יָמִים קוֹדֵם
שֶׁמֶנֶעֱשֶׂה חֹמֶץ וְהִשְׁתָּה מִזֵּימָה מִזֵּימָה
הוּא נִעֲשֶׂה חֹמֶץ הַלֵּכךְ הוּא מְרומָה
מִמֶּסֶק וְיִחוּר וְיִתְרוֹם: מֵאֵין טַעְמָא.
וְהוּא כֹּל ג' יָמִים לְרִשׁוֹנֵיכֶם וְדֹאֵר יֵין
חֹמֶץ הַחֲמִימִיוֹס סֶפֶק חֹמֶץ:

ונעקד טעם יין ממנו ומחשיל להחמץ מלמעלה צפי חצבים ומעט מעט
והמחמץ יורד כל ג' עד דבוקא ג' נעשה כולו חומץ וכל זמן שלא
המחמץ כולו ריחיה חלל וטעמא חמרא והאי חמרא לא טעימיה
ובדק' האי גברא צפי חצבים ומאלו טוב ועדיין לא המחיל להחמץ
והוא ריחיה חלל וטעמיה חמרא עד סוף ג' ימים משהחמיל להחמץ
יין הנמצא בתות דלרבי יוחנן הוא יין ומהאי טעמא גופיה הוא ספק
האחרונים שהחמיל להחמץ והוי טעימיה חמרא עד שכשי שנגמר
ריח דכמרסא אפול ויזין דעמא מלא חומץ ודאי תפסיל להריח ריח
ההראשונים וסוף דלמחר שמה עם סילוק ידי הבדוק המחיל להריח ו
למעילאי עקר איכא לאקומי ספיר דכמרסא ואלי: **דרומאי משימיה**
רשאשני אג' ימים אחרונים וסוף ג' ימים הראשונים ודאי יין
ימים והכל ריח חמרא דקס לוי רבי יהושע דב לוי בשמייה דר
עבנדמרסא טעמא לקמן בגון שנגמל חומץ חזק מאד דודאי כבר עבנדמרסא
עמאשחמץ אינו נעשה סימפא. ומיהו רבי יוחנן לא מוקי לה כסיפסופא
לארבעה חומץ ודאי יין אלא כר'. **לארבעה חומץ** נמי ספק: **אי גופא קשיא ראשונים** ודאי יין אלא כר'.
למלימור דעם סילוק ידיו המחיל להריח ריח חומץ מעט ומהאי שטח
חמרא הוא דכמות רשא וסיפא אחרונים ודאי חומץ היינו כ'
ימים שהחמיל להחמץ ולסוף ג' נעשה חומץ ובג' האחרונים נתחזק
משניהם היה מפרס הברייתא דקמי' ג' ימים ודאי נעשה מניה אי
כצרי יוחנן דרומאי' משמיה דרבי יהושע דב לוי קיימי כוונתו
בבבאי לוקח: **אמר רבי ג'** ימים הראשונים הרי הוא ברשות מורכב
יריח חומץ והי נמי דריחיה חלל וטעמא חמרא הוא אפ"ה
דמי דודאי משהחמיל להריח חומץ סופו להעשות חומץ דמי למוכר
שטעטות ואע"פ ששה היינו לוקח ולא טעם בו ריח חומץ שבלקטות
חלל. והא דמתן לקמן בפירקין (ע"ב) המוכר יין לחבירו והחמץ
יין לחבירו חמץ אלא המוכר יין לחבירו ומאלו חומץ איני מורכב
גרס להחמץ מהרה והא דנקט חצית של יין רבותא דא"ל

דאחרונים ודאי חומץ כגון דאשתכח חלא סיפתקא. כלומר חומץ חזק דאי לא דעקר תלתא יומי מל

המוכר פירות פרק ששי בבא בתרא

הבודק את החבית לדיות מפרש בו^א. רבינו שמואל דחק לפרש
שלקח ממנו משהו ומפרש ממנו תרומה ואחר כך טעמו^א
ובחסם דחק שהרי יכול לטעמו בריח אי הוי ריחא חמרא ודאי חמרא
הוא דאיכא ודאי חמרא דריחיה חלא אבל חלא לעולם לא הוי ריחיה

דַּתְנִי'א ^(ב) הַבּוֹדֵק אֶת הַחֲבִית לְהִיּוֹת מִפְּרִישׁ

עליה תרומה והולך ואחר כך נמצאת חומץ
כל ג' יום ודאי מכאן ואילך ספק מאי קאמר
א"ר יוחנן ה"ק בכל ג' ימים הראשונים ודאי
יין מכאן ואילך ספק מאי טעמא חמרא
מטעילא עקר והאי טעמיה עקר אע"פ אם
תמצא לומר בתר דטעמיה עקר הוה ריחיה
חלא וטעמיה חמרא ^כוכל ריחיה חלא
וטעמיה חמרא חמרא ורבי יהושע בן לוי
אמר כל ג' ימים האחרונים ודאי חומץ מכאן
ולחלץ ספק מאי טעמא חמרא מתתאי עקרא
ואימור עקר ולא אדעמיה ואם תמצא לומר
מטעילא עקר והא טעמיה לא עקר דלמא
בתר דטעמיה עקר הוה ריחיה חלא וטעמיה
חמרא ^כוריחיה חלא וטעמיה חמרא חלא
דרומאי מתנו משמיה דר' יהושע בן
לוי ראשונים ודאי יין אחרונים ודאי חומץ
אמצעיים ספק הא גופא קשיא אמרת
ראשונים ודאי יין אלמא ריחיה חלא וטעמיה
חמרא חמרא והדר אמרת אחרונים ודאי
חומץ אלמא ריחיה חלא וטעמיה חמרא
חלא כגון דאשתבח חלא סיפתקא דאי לאו
דעקר תלתא יומי לא הוה משתבח חלא
סיפתקא כמאן פשט ליה פלגי בה רב מרי ורב
וביד חד אמר כרבי יוחנן וחד אמר כרבי
יהושע בן לוי: איתמר המוכר חבית יין לחברו
והחמיצה אמר רב כל ג' ימים הראשונים
ברשות מוכר מכאן ואילך ברשות לוקח
ושמואל

גמור תוך ג' שנמכר צידו
חמרה לא יהי אינשי דמי

יצו ועדיין לא התחיל להחמץ והלך אפי' אם נתמי לומר דמיד בטר דטעימיה התחיל להחמץ
 ג' ימים משתתחיל להחמץ והלך דין הוא דבטר טעמא אזלינן ולא בטר ריחא וממרה הוא וייטנו
 דהאי טעמא גופיה הוי ספק אפי' כל ג' ימים האחרונים ולא ודאי חומץ דאיכא למימר זה ג' ימים
 וחמרה עד עכשיו שנגמר חמרו: ג' ימים האחרונים ודאי חומץ. והוי טבל גמור דר' יהושע אולב בטר
 ודאי התחיל להריח ריח חומץ זה ג' ימים דפסחום מג' ימים אל טעמא חומץ גמור ודאי: ג' ימים
 ודאי הבדוק התחיל להריח ובטר ריחא אזלינן והלך יין הנמכר בחנות לאו חמרה הוא: מ"ט חמרה
 בלא למימר דאפי' בשעת בדיקה כבר היה חומץ ומיהו אינו תיך לכל זה דאפי' ס"ל נמי כדריי יוחנן
 פ"ג ואזיל: דרומא משמי דר' יהושע. אמרין דהאי דקמינן בצרייתא ג' ימים ודאי צין אג' ימים
 ג' ימים הראשונים ודאי יין דאפי' עד סילוק דיו התחיל להחמץ הוי ריחיה חלל וטעימיה חמרה עד
 יהושע עד ב' יום בשטתיה דרבי יוחנן דריחיה חלל וטעימיה חמרה חמרה הוא: א' תהוינן ודאי חומץ.
 חזק מאד דודאי כבר עברו ג' ימים שנעשה חומץ גמור והואיל ונחמק כל כך דבבביר מג' ימים
 יי יוחנן לא מוקי לה בסיפתאק א"י לית ליה הך סברא דלא שגא סיפתאק ול"ש חומץ כל ג' ימים
 ימים ודאי יין אלא כו'. דאי ס"ד ריחיה חלל וטעימיה חמרה חלל הוא א"כ תמתי ודאי יין האיצה
 חומץ מעט ומהיהא טעמא הוא ליה חומץ: בגון דנשפתא כו'. ועלם ריחיה חלל וטעימיה חמרה
 האחרונה חמרה חומץ היינו טעמא דמיייר בגון נחמקת חומץ חזק יותר מריחיה שגדב דיוע שור' ג'
 ממז ובו' האחרונים נחמק ונחמק מאד ונעשה סיפתאק חזק: במאן פשט ליה. רב יוסף לאביי כמי
 ימים ודאי דנשמע מינה אי אזלינן בטר ריחא או בטר טעמא: חד אמר כרבי יוחנן כו'. ונ"ל דהלכתא
 יהושע בן לוי קיימי כותומי: הסובר דהים יין לחצירו והממלא. בתוך אותה חצית של מוכר
 ימים הרי הוא בדשות מוכר. שהדבר ידוע שאין היין מתחמץ בפסחום מג' ימים משתתחיל להריח
 ונחמק חמרה הוא אפי' באחריות מוכר הוא שהרי נתקלקל כבר בשרותו ומיהו שמכר לו חומץ
 להשטות חומץ ודמי למוכר יין וגמלא חומץ דמתן בהסבור את הספיקים (על דף פא: ד) דהוא מתקן
 ועם זו ריח חומץ כשלקחו אפי"ה כיון דהחמץ חזק ג' הדבר ידוע דבשעת מכירה הוי ריחיה
 ומוכר יין לחצירו והחמץ אינו חייב באחריותו רב מוקי לה לאחר ג' אכל חזק ג' לא קיינין הסובר
 יצירו וגמלא חומץ א"י מוקי לה בקנקנים דלוקח כר' יוסי בר רבי חנינא דאיכא למימר קנקן
 ל יין ברותא היא דסד"א לשתייה לאלתר קוצין ליה ולא היה לשהוי ולפיטר מוכר קמ"ל:

חומץ חזק דאי לא דעקר תלתא יומי מקמי הכי לא הוה משתבח חלא סיפתקא כלומר חזק מאד: איבעיא להו כמאן פשט. רב יוסף לאביי אי כ מוכר. ויכול לחזור לוקח:

צו.

לא א מיי פ"ה מהל' תרומות הל' כד סמג
עשין קלד (טווי"ד סי' שלא)
[וברב אלפס ערבי פסחים דף
קטו.]:

ל'ב ב' מ"י' וסמג וטור
[ור"י] שם:
ל'ג ג' מ"י' פכ"ט מהל' שבת
הלכה זו טוש"ע א"ח ס"י
רד סעיף ג וס"י רעב ס"ג
נתינת אלות סמ"ג

רבינו גרשום

[illegible][illegible]

(א) נראה ד"ל כלומר ימים ראשונים ספק הוא וכו'. (ב) ז"ל האחרונים ודאי חומץ כו'.